

Mehmet'in Saygı Yolculuğu

Bir zamanlar çok güzel bir köyde yaşayan küçük Mehmet adında bir çocuk vardı. Henüz 8 yaşındaydı ve üçüncü sınıfta okuyordu. Mehmet, neşeli ve meraklı bir çocuktur. Ancak bazen, büyüklerine, arkadaşlarına ya da doğaya karşı davranışlarında saygıyı ikinci plana atabiliyordu. Bu durum bazen onun arkadaşları ve ailesiyle sorunlar yaşamasına sebep oluyordu.

Bir gün okulda öğretmenleri Sevgi Hanım onların sınıfına “saygının önemi” hakkında bir ders vermeye karar verdi. Sevgi Öğretmen sınıfa girer girmez tahtaya kocaman “Saygı Nedir?” yazısını yazdı. Ardından öğrencilere dönerek:

“Çocuklar, sizce saygı nedir?” diye sordu.

Öğrencilerden bazılarını düşündüren bu soru, Mehmet'in ilgisini pek çekmedi. O sırada sırada oturup dalgın bir şekilde camdan dışarıya bakmaya başladı. Ancak Sevgi Hanım azimliydı ve tüm öğrencilerin konuya dahil olmasını istiyordu.

Birkaç öğrenciyi tahtaya kaldırıp örnek cümleler yazdırdı. “Annemizi dinlemek saygıdır.” ya da “Arkadaşımız

konuşurken sözünü kesmemek saygıdır.” gibi cümleler tahtada oluşmaya başladıkça, Mehmet de yavaş yavaş konunun ne kadar önemli olduğunun farkına vardı.

Sınıfın sonunda Sevgi Öğretmen:

“Haftaya kadar bir görevim var. Hepiniz çevrenizde gördüğünüz insanların saygılı davranışlarını gözlemleyip birer örnek getirin,” dedi.

Mehmet, bu görevi pek ciddiye almamıştı. Ancak birkaç gün sonra yaşadığı bazı olaylar, ona saygının ne kadar önemli bir değer olduğunu gösterecekti.

Birinci olay, evde gerçekleşti. Annesi Mehmet’e, odasını toplaması gerektiğini söyledi. Ancak Mehmet, televizyon izlemeye dalmıştı ve annesinin söylediklerini görmezden geldi. Annesi birkaç kere tekrar ettiğinde bile Mehmet umursamaz bir tavır sergiledi. Bunun sonucunda annesi üzülmeye başladı ve Mehmet’in davranışından dolayı hayal kırıklığına uğradı. Mehmet o an bunu pek fark etmedi.

O gün okuldan dönerken Mehmet, mahallenin değer verdiği yaşlı dede Rıza Amca’yı gördü. Rıza Amca, yolun karşısına geçmeye çalışıyordu ama geçen arabalar nedeniyle karşıya geçmekte zorlanıyordu. Mehmet ilk başta umursamadı ve yoluna devam etti. Ancak bazı arkadaşlarının gidip Rıza Amca’ya yardım ettiklerini görünce içinden bir rahatsızlık duydu. Arkadaşlarının “Merhaba Rıza Amca, size yardımcı olalım,” diyerek göstermiş olduğu saygı ve nezaket, onun biraz düşünmesine sebep oldu.

Üçüncü olay ise sınıfta yaşandı. Mehmet, arkadaşı Ayşe'ye bir kitabını ödünç vermişti. Kitabı geri aldığıında kapağında bir yırtık olduğunu fark etti. Mehmet çok sinirlendi ve hemen Ayşe'ye bağırmaya başladı. "Kitabıma ne yaptın? Biraz dikkat etseydin ya!" dedi. Ayşe, gözleri dolmuş bir şekilde özür dilemeye çalışsa da Mehmet onu dinlemedi ve hızla kitabını çantasına koydu. O sırada Sevgi Öğretmen sınıfa girdi ve Mehmet'in bu davranışını görerek durumu fark etti. "Mehmet, insanlar hata yapabilir ama bağırarak yerine sakın bir şekilde konuşarak durumları çözmek daha saygılı bir davranış olur," dedi. Mehmet, davranışının yanlış olduğunu ama bunu kabul etmenin zor olduğunu düşündü.

Bu üç olay Mehmet'in zihninde dönüp duruyordu. Bir yandan kendi davranışları üzerine düşünürken diğer yandan çevresindeki insanların saygı dolu davranışlarını gözlemlemeye başladı. Ders sırasında Sevgi Öğretmen'in verdiği görevi tamamlamak için sınıfta gördüğü bir örneği yazmaya karar verdi.

Bir gün okuldan dönerken Mehmet mahallenin kedisi Minnoş'u gördü. Minnoş, yakın zamanda yavruları olmuş sevimli bir kedi idi. Mahalledeki çocuklar genelde Minnoş'a iyi davranır, onu severlerdi. Ancak o sırada başka bir çocuk gurubunun sert bir şekilde Minnoş'a yaklaştıklarını gördü. Mehmet önce biraz çekinse de Minnoş'u korumak istemesine ileri atıldı ve çocuklara:

"Hey, ona zarar vermeyin! Minnoş bizim mahallemizin kedisi! Ona dikkatli ve nazik davranmalıyız," dedi. Çocuklar Mehmet'in bu kararlı tavrı karşısında duraksadılar ve

daha sonra başka bir yere gitmek üzere uzaklaştılar. Mehmet kedinin güvenli bir şekilde olduğu yerden ayrılmasına yardım ederken içinden garip bir mutluluk hissetti. “Bu, belki de saygının bir parçası,” diye kendi kendine düşündü.

Daha sonra Mehmet’in aklına sabah gördüğü bir başka olay geldi. Okulun bahçesinde görevli hademe abi, bütün öğrencilerin güvenliği için sabah erkenden yolları temizliyordu. O sırada bir grup öğrenci yere çöp atıyordu ve hademe abi bunu fark etmişti. Mehmet onların çöp atmamasını söyleyen ve onlara sabırlı bir şekilde uyarılarda bulunan hademe abin, ne kadar saygılı ve fedakâr bir insan olduğunu fark etti. Bu da Mehmet’e farklı bir bakış açısı kazandı.

O hafta Mehmet, yaşadığı bu olaylardan sonra, öğretmenin verdiği görev için yazacağı örnekleri seçti ve bunu hazırlarken öğrenmeye başladığı dersler zihninde şekillenmeye başladı. Özellikle saygının sadece insanlara değil, aynı zamanda hayvanlara, doğaya ve eşyalara da gösterilmesi gerektiğini anladı. Saygının, her insanın karşısındaki varlığı değerli görmek olduğu sonucuna vardı.

Pazartesi sabahı geldiğinde Mehmet, heyecanla Sevgi Öğretmen’in verdiği ödevi sınıfta paylaşmayı bekliyordu. Öğretmen sırayla her bir öğrenciden gözlemlerini ve saygı konusunda öğrendiklerini paylaşmalarını istedi. Bazı öğrenciler ailelerine, bazıları ise öğretmenlerine gösterilen saygıyla ilgili örnekler verdi. Mehmet de heyecanla parmak kaldırarak, mahallenin kedisi Minnoş’u ve Rıza Amca’ya

yapılan yardım örneklerini paylaştı. Ayrıca, saygının ne kadar değerli ve önemli olduğunu anladığını vurguladı:

“Ben, önce saygıyı yalnızca büyüklerimize göstermemiz gerektiğini düşünüyordum. Ancak zamanla anladım ki saygıyı hayvanlara, eşyalarımıza ve hatta doğaya göstermeliyiz. Bunun yanı sıra, insanlara hata yaptıklarında bile kibar davranarak saygıyı sürdürmeliyiz. Bu şekilde hem kendimizi hem de çevremizdekileri daha huzurlu yapabiliriz,” dedi.

Sevgi Öğretmen büyük bir gülümsemeyle Mehmet’i tebrik etti:

“Çok güzel bir farkındalık yaşamışsın Mehmet. Saygı, sadece bir erdem değil aynı zamanda bizi gerçek bir birey yapan davranışların temelidir. Hepimiz bu değerleri hayatımızda taşımayı unutmamalıyız,” dedi.

Mehmet, o günden sonra davranışlarına daha çok dikkat etmeye başladı. Annesinin isteklerini daha dikkatli dinliyor, arkadaşlarına daha nazik davranıyor ve her zaman çevresindekilere saygılı olmaya özen gösteriyordu.

Aradan birkaç hafta geçti ve Mehmet’in sınıfta ve evdeki davranışları gözle görülür şekilde değişti. Annesi onun bu değişiminin farkına varınca “Mehmet, bu ara çok olgunlaştın. Söylediklerime dikkat ediyor, herkesle iyi anlaşıyorsun. Ne değişti hayatında?” diye sordu. Mehmet biraz düşündü ve:

“Anne, sevgi ve saygı her şeyi daha güzel yapıyor. Saygıyı öğrendim ve hayatımda nasıl önemli bir yer kapladığını fark ettim,” dedi. Annesi bu yanıt karşısında

hem duygulandı hem de gururlandı. Dünyaya bir küçük Mehmet'in gözlerinden bakarak öğrendiğini görmek, onun için paha biçilemezdi.